Անտի վէր և ագարա կն,
գերեզման օտարաց ասց եալ,
Որպէս առանձն երեմ եայ,
զերեսուն արծաթըն ցուց եալ:
Յուդայի առեալ զարծա թն,
զղջացեալ յետս տարեալ ձըգ եալ.
Մատթէոս ասէ զ տեղ ւս,
Թէ փըրկչին արեամբնէ գըն եալ:
Անդ և հայրապետք դը նին,
քահանայք անլուա ւ անշնչ եալ,
Ուչ կան և ոչ երև ին,
և անուանքն եւս ոչ ընթերց եալ:
Իշխանք պայա զատք ոմա նք,
որք ի յուխտ գան աստ և դարձ եալ,
Իսպառ ըզ գալն աստ
ծանեան, նընջեց
ին ւ ա՛ստեն
մընացեալ:
Անտի վէր յեզր քաղաք ին,
ս̄բ Սիոն զոր մայր գըրեց եալ.
Տեղին ուստի հող առ նէր,
արարիչն զադամ էր ստեղծ եալ:
Զայս դաւիթ ամրոց չին եաց,
և առած վասն այն ասաց եալ.
Ուր էդ զ տապանակ ուխ տին,
ցերագոյն քան զ մովսէսին այլ: